

1

พอล โรเจอร์สรอให้พวกมันมาฆ่า เขารอมาสิบปีแล้ว ตอนนี้เหลืออีกแค่ยี่สิบสี่ ชั่วโมง

ไม่ตายก็รอด

โรเจอร์สสูง 185 เซนติเมตร หนักประมาณ 80 กิโลกรัม ทั้งตัวแทบไม่มีไขมัน หากมองแค่ลำตัวคงไม่มีใครดูออกว่าเขาอายุห้าสิบกว่าแล้ว เพราะมันแทบไม่ต่างจากภาพโปสเตอร์กายวิภาค กล้ามเนื้อแต่ละมัดแน่นและแข็ง

แต่ถ้ามองหน้าก็จะเห็นริ้วรอยที่ฟ้องว่าเขาอายุห้าสิบปีเป็นอย่างต่ำ ผมส่วนใหญ่หงอกขาวทั่วร่างกาย ใบหน้ากร้านแดดแม้จะอยู่แต่ในคุก มาตลอดสิบปี มีริ้วรอยรอบดวงตาและริมฝีปาก หน้าผากย่นลึก บริเวณคางมีเคราครีมีเดียวกับเส้นผม ที่จริงที่นี่มีกฎหมายไว้หนวดเครา แต่ไม่มีใครกล้าสั่งให้เขาโกนทิ้ง สิ่งเดียวที่โดดเด่นบนใบหน้าคือดวงตาสีฟ้าอ่อนใต้คิ้วหนา มันแลดูว่างเปล่าและไร้ก้นบึ้ง

โรเจอร์สเหมือนงูหางกระดิ่งที่ไม่ลื่นทางเตีอน พร้อมจะฉกทุกคนที่เข้าใกล้

เขาลุกขึ้นยืนเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า ไม่ใช่สัญญาณที่ดี เหลืออีกตั้งยี่สิบสี่ ชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาไม่ใช้เธอ ไม่นานประตูห้องซังก็เปิดออก เผยให้เห็นผู้คุมสองคน

“โรเจอร์ส ออกมา” ผู้คุมที่อายุมากกว่าพูด

โรเจอร์สมองทั้งสองอย่างสับสน

ผู้คุมคนเดิมอธิบาย “ฉันรู้ว่ากำหนดการคือพຽ່ງนี้ แต่เสมียศาลลงวันที่ในคำสั่งผิด จะแก้ไขก็ยุ่งยาก นายเลยได้ปล่อยตัวก่อนกำหนด”

โรเจอร์สเดินเข้าหาผู้คุมพร้อมยื่นมือให้สวมตรวน

อีกฝ่ายส่ายหน้า “ศาลอนุมัติปล่อยตัวภายใต้ทัณฑ์บน โรเจอร์ส นายเป็นอิสระแล้ว” แม้จะพูดอย่างนั้นแต่ผู้คุมยังคงกุมตัวมกระของแน่น เส้นเลือดที่ขมับปูดโปน

ผู้คุมทั้งสองพาเขาเดินไปตามทางระหว่างห้องขัง นักโทษที่กำลังพูดคุยเสียงทันทีที่เห็นโรเจอร์ส และเริ่มคุยต่อหลังจากเขาลับตาไปแล้ว

เมื่อถึงห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่งเจ้าหน้าที่ก็มอบเสื้อผ้ากับรองเท้าผ้าใบใหม่เอี่ยมให้ นอกจากนี้เขายังได้แหวนกับนาฬิกาข้อมือของตัวเองคืนพร้อมเงินสดสามร้อยดอลลาร์ นักโทษที่พันโทษจะได้เงินสามสิบดอลลาร์คูณจำนวนปีที่ติดคุก และตั๋วรถบัสไปยังเมืองที่ใกล้ที่สุดตามนโยบายของรัฐ

โรเจอร์สเปลี่ยนเสื้อผ้า ต้องรัดเข็มขัดแน่นมากเพราะหน้าท้องแบนราบ เลือดแจ๊คก็ตก่อนข้างคับบริเวณไหล่ รองเท้าเล็กไปหนึ่งเบอร์ เขาสวมนาฬิกาข้อมือแล้วตั้งเวลาตามนาฬิกาบนผนัง เอาเงินใส่ในกระเป๋าเสื้อแจ๊คก็ต จากนั้นดันแหวนผ่านข้อมือปูดโปนเข้าไป

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยผู้คุมก็พาโรเจอร์สไปที่ประตูหน้าของเรือนจำเพื่อรับเอกสารแนวทางปฏิบัติในฐานะผู้ได้รับการปล่อยตัวภายใต้ทัณฑ์บน รายละเอียดระบุว่าเขาต้องมารายงานตัวกับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลสม่ำเสมอ ไม่ออกนอกบริเวณที่กำหนด ไม่อยู่ใกล้คนที่เคยต้องคดีอาญาในระยะสามสิบเมตร ไม่ใช่ยาเสพติด ไม่ครอบครองหรือพกอาวุธ และอื่น ๆ อีกหลายข้อ

ประตูเปิดออก โรเจอร์สได้เห็นโลกภายนอกเป็นครั้งแรกในรอบสิบปี ขณะที่เขาก้าวข้ามธรณีประตูผู้คุมอาวุโสก็พูดขึ้น “โชคดี อย่ากลับมาให้เห็นหน้าอีกล่ะ”

ประตูบานใหญ่ปิดตามหลังเขาอย่างเงียบเชียบ กลอนเลื่อนล็อกดังกริ๊ก

ผู้คุมอาวุโสส่ายหน้า ส่วนผู้คุมที่อายุน้อยกว่าจ้องมองบานประตู

“พบนั่นไหมว่าเดี๋ยวมอนนั้นก็กลับมาอีก” ผู้คุมอาวุโสพูด

“ทำไมถึงคิดแบบนั้นล่ะ”

“ตลอดสิบปีที่อยู่ในคุกพล โรเจอร์สพูดแค่ห้าคำ แต่บางครั้งก็แสดงออกทางสีหน้า” คนพูดตัวสั้นเล็กน้อย “ที่นี่มีพวกวายร้ายเต็มไปหมด แต่ไม่มีใครทำฉันรู้สึกเสียส้นหลังได้เท่าหมอนั้น แวตตาของมันว่างเปล่าผิดมนุษย์ ก่อนหน้านั้นโรเจอร์สเคยยื่นคำร้องขอทัศนคติบนสองครั้งแต่ไม่ผ่าน ฉันได้ยินมาว่าแค่มันจ้องหน้า คณะกรรมการพิจารณาทัศนคติบนก็กลัวกันลนลาน คราวนี้คำร้องผ่าน แมงโคตรปาฏิหาริย์”

“มันทำอะไรมาถึงติดคุก”

“ฆ่าคนตาย”

“แต่ติดแค่สิบปีเนี่ยนะ”

“ฉันเดาว่าคงมีเหตุบรรเทาโทษ”

“นักโทษคนอื่นหาเรื่องหมอนั้นบ้างไหม” ผู้คุมหนุ่มถาม

“หาเรื่องเหอ! นายเคยเห็นโรเจอร์สออกกำลังกายที่ลานกีฬาหรือเปล่า มันแก่กว่าฉันอีก แต่ร่างกายแข็งแรงกว่านักโทษที่ตัวใหญ่ที่สุดของที่นี่ ฉันคิดว่ามันนอนแค่คืนละหนึ่งชั่วโมง เพราะทุกครั้งที่เข้าเวรตอนตีสองฉันจะเห็นมันนั่งจ้องมาจากในห้องขัง ไม่ก็พึมพำคนเดียวแล้วยกมือคลำท้ายทอย โคตรประหลาด” เขาหยุดนิดหนึ่งก่อนพูดต่อ “แต่ตอนที่โรเจอร์สเข้ามาใหม่ ๆ มีข่าวใหญ่สองคนหาเรื่องมัน”

“แล้วเป็นไง”

“นับตั้งแต่วันนั้นพวกมันก็ไม่ใช้ข่าวใหญ่อีกต่อไป คนหนึ่งเป็นอัมพาต ส่วนอีกคนถูกโรเจอร์สทุบกะโหลกจนสมองได้รับการกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง ต้องนั่งรถเข็นและกินอาหารทางสายยาง แค่ทุบครั้งเดียวเท่านั้น ฉันเห็นกับตา”

“หมอนั้นเอาอาวุธมาจากไหน”

“ไม่มีอาวุธ มันใช้มือเปล่า”

“แมงเอ๊ย!”

ผู้คุมอาวุโสพยักหน้า “หลังจากนั้นก็ไม่มีใครกล้าหือกับมันอีก นักโทษพวกนี้เคารพคนที่แกร่งกว่าเสมอ นายก็เห็นแล้วว่าทุกคนเสียบกริบตอนโรเจอร์สเดินผ่าน หมอนั้นเป็นตำนานของที่นี่ ฉันไม่เคยเห็นใครเหมือนมันมาก่อน”

“หมายความว่าไง”

อีกฝ่ายเงยไปครู่หนึ่งก่อนพูดต่อ “ตอนโรเจอร์สถูกพาเข้ามาที่นี่เราต้องจับมันแก้ผ้าเพื่อค้นตัว”

“แล้วยังไง”

“โรเจอร์สมีแผลเป็น”

“ไม่เห็นแปลก นักโทษหลายคนก็มีทั้งแผลเป็นและรอยสัก”

“แต่ไม่เหมือนของโรเจอร์ส แผลของหมอนั้นพาดยาวไปตลอดแขนทั้งสองข้าง ขา หัว และลำตัว รอบนิ้วด้วย น่าเกลียดสุด ๆ เราพิมพ์ลายนิ้วมือมันไม่ได้เพราะมันไม่มีลายนิ้วมือ! ฉันไม่เคยเจออะไรแบบนี้มาก่อน และหวังว่าจะไม่เจออีก”

“แผลเป็นพวกนั้นมาจากไหน” ผู้คุมหนุ่มถาม

“ก็อย่างที่ฉันบอกว่ามันพูดแค่คำเดียวไม่มีใครรู้อะไรทั้งนั้น แต่ฉันแอบคิดว่ามันอาจจะนับถือลัทธิประหลาดหรือไม่ก็ถูกทรมาน คงต้องใช้ทหารเป็นกองทัพถึงจะทำให้เกิดแผลแบบนี้ได้ แต่จริง ๆ ฉันก็ไม่ได้อยากรู้นักหรอก โรเจอร์สเป็นตัวประหลาด มันไปพัน ๆ ซะได้นะดีแล้ว”

“น่าแปลกใจที่พวกเขาอมปล่อยตัวมัน”

ระหว่างพากันเดินกลับไปตามทางเดินผู้คุมอาวุโสก็พูดขึ้น “ขอให้คนที่เจอมันโชคดีก็แล้วกัน”

2

โรเจอร์สหายใจเข้าออกช้า ๆ พลังมองไอสีขาวที่เกิดจากลมหายใจอุ่นปะทะกับอากาศเย็น เขายืนอยู่หน้าเรือนจำพักหนึ่ง รู้สึกเหมือนทารกที่เพิ่งออกจากครรภ์มารดา มาเจอโลกใบใหม่ เขาหันมองซ้ายขวาแล้วแหงนหน้ามองท้องฟ้า เบลีคอปเตอร์ลำนั้นไม่น่าใช่ของพวกมัน ไม่มีใครรอฆ่าเขาอยู่ คงเพราะผ่านมาสวมสิบปีแล้ว บางคนอาจตาย บางคนอาจความจำเลอะเลือน ไม่ก็คิดว่าเขาตายไปแล้ว...

พวกมันคิดผิด

แต่สุดท้ายโรเจอร์สก็ได้ข้อสรุปว่าคงเป็นเพราะเขาถูกปล่อยตัวก่อนกำหนดหนึ่งวันมากกว่า ถ้าพวกมันจะจัดการเขาก็คงมาพรุ่งนี้ ต้องขอบคุณเสมียนศาลจอมสะเพร่านั่น

โรเจอร์สทำตามแนวทางปฏิบัติในเอกสาร โดยเดินไปยังจุดรอรหัส ลักษณะเป็นเพิงหลังคาซึ่งค้ำด้วยเสาเหล็กสนิมเขรอะสีดั้น ที่นั่งไม้ผุพังจากการใช้งานมาหลายสิบปี ระหว่างรอเขาหยิบซองเอกสารออกจากกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต แล้วทิ้งลงในถังขยะใกล้ ๆ ไม่คิดจะเข้ามารายงานตัวหรือฟังการไต่สวนอะไร ทั้งนั้นเพราะต้องเดินทางไกล มีหลายที่ที่เขาต้องไป

โรเจอร์สยกมือคลำศีรษะด้านซ้าย ตรงกึ่งกลางระหว่างกระดูกท้ายทอยกับรอยประสาทร้ายทอย แล้วไล่ปลายนิ้วไปจนถึงกระดูกข้างศีรษะเลยมายังรอยประสาทรหว่างกระดูกหม่อม ทั้งหมดนี้คือส่วนสำคัญของกะโหลกที่ห่อหุ้มสมองเอาไว้ เขาเคยคิดว่าสิ่งที่ถูกใส่เข้ามาในหัวเหมือนระเบิดเวลาที่กำลังนับถอยหลัง แต่ตอนนี้มันเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายไปแล้ว

เมื่อรถบัสแล่นมาจอดโรเจอร์ก็ลดมือลงและก้าวขึ้นรถ เขาส่งตัวให้คนขับ แล้วเดินไปทำยารถซึ่งคลั่งด้วยกลิ่นอาหารผสมกลิ่นตัวคนไม่ได้อาบน้ำทุกคนจ้องมองเขาไม่วางตา พวกผู้หญิงกำกระเป๋าทึบแน่น พวกผู้ชายมอมมาด้วยสายตาไม่ไว้ใจและพร้อมสู้ ส่วนเด็ก ๆ จ้องตาค้าง เขาคงทำให้คนอื่นกลัวได้จริง ๆ

โรเจอร์สเลือกนั่งเก้าอี้ด้านหลังสุดซึ่งอบอวลด้วยกลิ่นจากห้องน้ำทำยารถคนที่หนได้คงต้องตัวเหม็นกว่าส่วนเท่านั้น

ก็เขานี้แหละตัวเหม็นกว่าส่วน

ผู้โดยสารที่นั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเยื้องไปเล็กน้อยเป็นคู่รักชายหญิงวัยยี่สิบกว่า ฝ่ายชายตัวใหญ่ สูงเกือบสองเมตร รูปร่างล่ำสัน ทั้งคู่ไม่สนใจเขาเพราะกำลังจุกกันดูดี ตอทรอกออกนั้นแหละถึงผละจากกัน ชายหนุ่มคนนั้นชำเลืองมองโรเจอร์สด้วยสายตาไม่เป็นมิตร เขาจ้องตอบจนอีกฝ่ายต้องหลบตา ส่วนหญิงสาวหันมามิให้

“คุณเพิ่งออกจากคุกหรือ” เธอถาม

โรเจอร์สก็มองเสื้อผ้าที่สวมอยู่ เดว่าคงเป็นชุดสำหรับคนเพิ่งพ้นโทษรัฐคงสั่งมาครวละมาก ๆ รวมทั้งรองเท้าที่ค่อนข้างเล็กเพื่อไม่ให้วิ่งไล่ใครได้ และจุดรถบัสเมื่อก็คงเป็นที่รู้กันว่าเอาไว้ใช้สำหรับนักโทษ นี่น่าจะเป็นเหตุผลให้ผู้โดยสารต่างมองเขาแบบนั้น โรเจอร์สไม่ได้ยิ้มตอบเธอ แค่มพยักหน้าให้

“แล้วติดนานแค่ไหน”

เขาซูลิบนิ้ว

ดวงตาเธอมีแววเห็นนอกเห็นใจ “นานมากเลยนะ” ก่อนเจ้าตัวจะยกขาขวามือขึ้นขึ้นไขว่ห้าง ปลอ่ยให้ขาข้างหนึ่งยื่นออกมาตรงทางเดินซึ่งเห็นได้ชัดจากตำแหน่งที่เขานั่ง

ผ่านไปเกือบชั่วโมงกว่ารถจะแล่นมาถึงเมืองที่ใกล้ที่สุด หญิงสาวกระดิกเท้าที่สวมรองเท้าส้นสูงอย่างเชื่องช้ามาตลอดทาง โรเจอร์สมองเท้าข้างนั้นไม่ละสายตา

ตอนที่รถบัสจอดยังสถานีปลายทางฟ้าก็มืดแล้ว ผู้โดยสารทยอยลงจากรถ เหลือโรเจอร์สเป็นคนสุดท้าย เขาชอบปิดท้ายเสมอ ผู้โดยสารบางคน

มีเพื่อนหรือครอบครัวมารับ หลายคนเดินไปเหยียบกระเป๋าจากรถเก็บสัมภาระ
ท้ายรถ ส่วนโรเจอร์แค้นองไปรอบ ๆ เขาไม่มีเพื่อนหรือครอบครัวมารับ
และไม่สัมภาระให้ไปเหยียบ

แต่เขากำลังรออะไรบางอย่าง

ชายร่างใหญ่ที่มองเขาอย่างไม่เป็นมิตรตอนอยู่บนรถเดินไปเหยียบกระเป๋
ของตัวเองกับแฟนสาว เธอจึงฉวยโอกาสนั้นเดินเข้ามาหาเขา

“ดูท่าทางเหมือนคุณกำลังหาเรื่องสนุก ๆ ทำนะ”

โรเจอร์สไม่ตอบ

หญิงสาวขำเคืองมองแฟนหนุ่มก่อนพูดต่อ “หลังจากฉันแยกกับเขาแล้ว
เราไปทำอะไรสนุก ๆ ทำกันไหม ฉันพอจะรู้จักที่ดี ๆ”

เมื่อชายหนุ่มเดินกลับมาเธอก็รีบไปควงแขนคนรักแล้วพากันเดินจากไป
แต่ยังไม่วายหันมาส่งสายตาให้โรเจอร์ส เขามองทั้งคู่เลี้ยวซ้ายตรงมุมถนน
จนกระทั่งลับสายตา จากนั้นเดินตามไปห่าง ๆ เขายกมือค้ำศีรษะด้านซ้าย
ไล่ปลายนิ้วไปตามรอยเย็บคดเคี้ยวแบบที่ชอบทำบ่อย ๆ

คูร์กเดินผ่านตรอกซอกซอย ก่อนจะเลี้ยวตรงมุมตึกแห่งหนึ่งและหายไป
จากสายตาเขากี่ครั้ง โรเจอร์สเร่งฝีเท้าตาม ทันทีที่เลี้ยวตรงมุมตึกเขาก็ถูก
จูโจมด้วยไม้เบสบอล แต่ยกแขนขึ้นรับทันจนมันหักครึ่ง ท่อนหนึ่งกระเด็น
กระแทกผนังตึก

“เวรเอ๊ย!” ชายร่างใหญ่สบถ บนพื้นมีกระเป๋าทรงดีฟเปิดอ้าวางอยู่
หญิงสาวซึ่งยืนหลังแฟนหนุ่มก้มหลบเศษไม้เบสบอลทำให้กระเป๋าก่อร่างหลุดจาก
มือ ชายหนุ่มขว้างด้ามไม้เบสบอลทิ้งแล้วล้วงมิดพับในกระเป๋ากางเกงขึ้นมา

“ส่งเงินสามร้อยดอลลาร์ของแกมา ใ้ชู้คุก แหวนกับนาฬิกาด้วย
ไม่งั้นเจอเหงื่อไล่ไหลแน่”

หมอนี่รู้ว่าด้วยว่าเขาได้เงินช่วยเหลือเท่าไร คงคำนวณจากจำนวนปีที่
ติดคุก

โรเจอร์สบิดคอไปทางขวาจนได้ยินเสียงกระดูกสันหลังดังกร๊อบ สายตา
กวาดมองรอบ ๆ พบเพียงอาคารก่ออิฐสูงไว้หน้าต่างกับตรอกมืด ๆ ร่างผู้คน
ไม่มีพยานรู้เห็นแน่

“ได้ยินไหม!” อีกฝ่ายตะคอกพลางอย่างสามชุกเข้าหา

โรเจอร์สพยักหน้าตอบ

“ส่งเงินกับของมีค่ามาซะดี ๆ”

โรเจอร์สส่ายหน้า ไม่ยอมให้อีกฝ่ายมาเอาอะไรไปทั้งนั้น

“วอนซะแล้วไอ้ห่านี่!” ชายหนุ่มคำรามแล้วพุ่งเข้าแทง

โรเจอร์สยกแขนขึ้นป้องจึงถูกใบมีดเฉือนเนื้อ แต่ไม่รู้ลึกอะไรสักนิด ก่อนคว้ามือข้างที่ถือมีดของอีกฝ่ายแล้วออกแรงบีบ มีดร่วงจากมือทันที “เวรเอ๊ย!” โจรหนุ่มร้องลั่น “ปล่อย ปล่อยลิ่วไย!”

เขาไม่ปล่อย ชายร่างใหญ่ทรุดลงคุกเข่ากับพื้น พยายามแกะนิ้วแข็งแกร่งนั้นออก ขณะที่หญิงสาวยืนตะลึงงัน โรเจอร์สใช้มืออีกข้างคว้าไม้เบสบอลหักครึ่งขึ้นมาและเงื้องะดี

ชายหนุ่มหวาดกลัวสุดขีด “อย่านะ อย่า!”

เขาไม่ฟังคำวิงวอน กลับฟาดไม้เบสบอลลงบนขมับของอีกฝ่ายสุดแรง จนกะโหลกแตก สมอingleออกมาร่างนั้นทรุดกองบนพื้น หญิงสาวกรี๊ดร้องพลางก้าวถอย สายตาเหลือบมองกระเป๋าถือของตัวเองแต่ไม่กล้าเข้าไปหยิบ

“ช่วยด้วย! ใครก็ได้ช่วยที!”

โรเจอร์สทิ้งไม้เบสบอลแล้วจ้องเธอ แถบนี้ของเมืองในเวลาที่ไม่ค่อยมีคนพลุกพล่านอยู่แล้ว ทั้งคู่เลือกที่นี้เป็นจุดก่อเหตุเพราะไม่ต้องการให้มีใครมาช่วยเขา แต่กลับเข้าทางโรเจอร์ส เขารู้ว่าทั้งหมดเป็นการจัดฉากตั้งแต่วินาทีที่หญิงสาวยื่นไม้ให้บนรถ เธอไม่มีทางสนเขาหรอก ในเมื่อแฟนเธออายุรุ่นราวคราวเดียวกันแถมหน้าตาดีกว่าเขาตั้งเยอะ สิ่งที่เขาต้องการคือเงินในกระเป๋า นาฬิกาที่ข้อมือ และแหวนบนนิ้วเขาต่างหาก

ชายหญิงคู่นี้คอยดักปล้นคนที่เพิ่งพ้นโทษ แต่คราวนี้ช่วยเพราะเลือกเหยื่อผิด

หญิงสาวก้าวถอยจนหลังชนผนังอิฐพลางคร่ำครวญน้ำตานองหน้า “อย่าทำอะไรฉันเลย สาบานว่าฉันจะไม่บอกใคร”

โรเจอร์สกำหยาบมีด

เธอเริ่มสะอึกสะอื้น “อ่า... สงสารฉันเถอะ ฉันถูกบังคับ ถ้าไม่ทำ มันจะซ้อมฉัน”

โรเจอร์สเดินเข้าไปใกล้ผนังห้องมองร่างสั่นสะท้านของเธอ มันไม่มีผลอะไรต่อเขา เหมือนกับมิดที่เดือนแชนันนั้นแหละ เพราะเขาไม่มีความรู้สึก เข้าใจว่าเธอต้องการให้เขาสงสาร แต่คำว่าเข้าใจกับรู้สึกนั้นต่างกัน

ต่างมาก

โรเจอร์สไม่รู้สึกอะไรทั้งนั้นไม่ว่าจะกับตัวเองหรือผู้หญิงคนไหน เขาคำล้า ศีรษะที่จุดเดิม มันอยู่ตรงนั้น ลึกลงไปได้กะโหลก เนื้อเยื่อ และสมอง มันทำให้รู้สึกเจ็บเสมอเมื่อทำแบบนี้ แต่บางครั้งหากคิดใคร่ครวญนานพอเขาจะจำตัวเองในสมัยก่อนได้ เขาก็มองมิดที่ถืออยู่ก่อนคลายมือ

“คุณจะปล่อยฉันไปใช่ไหม” หญิงสาวสะอึกสะอื้น “ฉัน...ฉันชอบคุณจริง ๆ นะ” เธอก้าวถอยหลังพลงผนัง “สาบานว่าฉันจะไม่บอกใคร”

โรเจอร์สถอยออกห่าง

เธอมองข้ามไหล่โรเจอร์ส “เหมือนเขาจะขยับตัวนะ” แล้วพูดเสียงสั้นเครือ “คุณแน่ใจหรือว่าเขาตายแล้ว”

โรเจอร์สหันไปมองชายร่างใหญ่ พลันหางตาเหลือบเห็นหญิงสาวพุ่งไปคว้ากระเป๋าทิ้งแล้วควักปืนออกมาเล็งเขา โรเจอร์สจึงเข้าจู่โจมเธอ ก่อนเบี่ยงตัวหลบเลือดที่พุ่งกระฉูดจากลำคอหญิงสาว ครู่ต่อมาเธอก็ล้มหน้าคว่ำ ใบหน้าที่เคยสะสวยไม่สวยอีกต่อไป ปืนหลุดจากมือกระเด็นไปบนถนน

เขาค้นกระเป๋าสตางค์ของชายหญิงเคราะห์ร้าย หลังจากเก็บเงินใส่กระเป๋ากางเกงเรียบร้อยก็ยึดไม้เบสบอลหักครึ่งใส่มือหญิงสาว หยอนปืนลงในกระเป๋าทิ้งและยึดมิดที่ใส่มือชายหนุ่ม ที่เหลือปล่อยให้ป็นหน้าที่ของตำรวจ เขาพยายามห้ามเลือดบนแผลที่แขนตัวเองเท่าที่ทำได้ จากนั้นนับเงินที่เพิ่งได้มา ตอนนั้นโรเจอร์สมีเงินเพิ่มเป็นสองเท่า การเดินทางไกลอันแสนยากลำบากของเธออยู่

หลังจากเสียเวลาไปหลายปี ถึงเวลาที่ต้องออกเดินทางสักที

3

จอห์น พูลเลอร์มองพ่อผู้กำลังหลับใหลบนเตียงผู้ป่วย โรงพยาบาลกลายเป็นบ้านหลังที่สองของพ่อไปแล้ว พลังนี้กลองสัยว่าจะเป็นแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน วาระสุดท้ายของจอห์น พูลเลอร์ ซีเนียร์ก็ใกล้มาถึงเต็มที ไม่ใช่เพราะปัญหาสุขภาพเพียงอย่างเดียว แต่การกลับมาของโรเบิร์ต พูลเลอร์ลูกชายคนโต ก็มีส่วน

เมื่อโรเบิร์ตฟื้นผิได้ในข้อหาทรยศชาติก็กลับมาทำงานในกองทัพอากาศอย่างเต็มภาคภูมิ พ่อกับพี่ชายของเขาได้พบกันอีกครั้ง หลังจากนั้นพ่อก็อาการทรุดหนัก ร่างกายพ่ออาจจะแข็งแรงกว่าคนวัยเดียวกัน แต่สภาพจิตใจแย่่มาก เหมือนแค้นมีชีวิตอยู่ต่อเพื่อรอวันที่ลูกชายจะได้รับความเป็นธรรม พ่อสมหวังแล้วจึงหมดหวัง

พ่อเกิดมาเพื่อเป็นผู้นำในสนามรบโดยแท้จริง และทำหน้าที่ได้ยอดเยี่ยมตลอดเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา การันตีด้วยเหรียญเชิดชูเกียรติ แถบแพรเหรียญตรา คำประกาศเกียรติคุณ และการเลื่อนขั้น แต่เมื่อเกษียณแล้วพ่อกลับกลายเป็น...แบบนี้ ราวเครื่องจักรที่ถูกปิดสวิทช์ หมอบอกกว่าอาการสมองเสื่อมของพ่อจะเลวร้ายลงเรื่อย ๆ พูลเลอร์รู้สึกเหมือนกำลังจะสูญเสียพ่อไป

โรเบิร์ตถูกส่งไปทำภารกิจที่ต่างประเทศหลายเดือน พูลเลอร์เองก็เพิ่งสืบคดีในเยอรมันเสร็จ หน้าที่ที่เท่าแต่ะพื้นสนามบินเขาก็มาหาพ่อทันทีแม่จะดีใจมากแล้ว

พูลเลอร์นั่งลงพลังสงสัยว่าครั้งนี้จะได้เจอพ่อในรูปแบบไหน

จอห์น พูลเลอร์ ซีเนียร์จอมไว้วาย

จอห์น พูลเลอร์ ซีเนียร์ผู้เจียบขริม

หรือจอห์น พูลเลอร์ ซีเนียร์ผู้มีแวตาว่างเปล่า

ถ้าเลือกได้เขาอยากเจอแค่สองแบบแรก

เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูเขาจึงลุกไปเปิด พบชายสองคนยืนอยู่ตรงหน้า
คนหนึ่งสวมชุดเครื่องแบบยศพันเอก อีกคนสวมชุดธรรมดา

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” พูลเลอร์ถาม

“จอห์น พูลเลอร์ จูเนียร์ใช่ไหม” ชายในชุดธรรมดาถาม

“ใช่ แล้วคุณเป็นใคร”

“ผม เท็ด ฮัลล์” เขาบอกพร้อมกับแสดงบัตรประจำตัว “สังกัด
กองบังคับการสืบสวนสอบสวน หน่วยทหารสารวัตรที่ 12 พอร์ตลี”

“ผม พันเอกเดวิด ฮอร์” ชายในชุดเครื่องแบบแนะนำตัว

พูลเลอร์ไม่รู้จักอีกฝ่าย ในกองทัพบกมีทหารยศพันเอกอยู่ไม่น้อย

เขาออกจากห้องแล้วปิดประตู “พ่อหลับอยู่ มีอะไรหรือครับ เกี่ยวกับ
ภารกิจต่อไปหรือเปล่า ผมอยู่ระหว่างพักร้อนและจะกลับไปทำงานในอีกสองวัน
คุณคุยกับดอน ไวท์ผู้บังคับบัญชาของผมก็ได้”

ฮอร์บอก “เราคุยกับผู้บังคับบัญชาของคุณแล้ว เขาบอกว่าคุณอยู่ที่นี้”

“มันเรื่องอะไรกันแน่ครับ”

“เรื่องนี้เกี่ยวกับทั้งคุณและพ่อของคุณ ผู้หมวดพูลเลอร์”

พูลเลอร์ยศร้อยตรี สังกัดกองบังคับการสืบสวนสอบสวนกองทัพบกหรือ
ซีไอดี เพื่อนทหารเรียกเขาว่าผู้หมวด พูลเลอร์ไม่ได้จบจากโรงเรียนนายร้อย
เวสต์ปอยต์จึงเริ่มจากการสมัครเข้าเป็นทหารเกณฑ์ ไม่ใช่หน่วยทหารสัญญาบัตร
เหมือนฮอร์

“ผมไม่เข้าใจ” พูลเลอร์บอก

ด้วยความสูง 193 เซนติเมตรเขาจึงสูงกว่าชายทั้งสองคน พูลเลอร์ได้
ส่วนสูงมาจากพ่อ ได้นิสัยใจเย็นมาจากแม่ ขณะที่พ่อเป็นคนดุดันและดูจะ
พร้อมรบเสมอ

“มีห้องรับแขกอยู่ตรงสุดทางเดิน เราไปคุยกันที่นั่นดีกว่า” ฮอร์บอกก่อน
เดินนำไป โชคดีไม่มีใครอยู่ในห้อง หลังจากปิดประตูทุกคนก็นั่งเผชิญหน้ากัน

เมื่อซอร์พักษณ์หน้าฮัลล์ก็หยิบซองจดหมายในกระเป๋าแล้วออกมา

ฮัลล์อธิบาย “ทางฟอร์ตยูสติสได้รับจดหมายฉบับนี้และส่งต่อมาให้สำนักงานของผม เราตรวจสอบเบื้องต้นแล้ว พอรู้ว่าคุณมีกำหนดกลับวันนี้ เราเลยรีบมาหาคุณที่นี่”

ซอร์เสริม “ผมประจำอยู่ที่ฐานปฏิบัติการร่วมแลงลีย์-ยูสติส”

พูลเลอร์พักษณ์หน้า ที่นั่นคือบริเวณไทด์วอเตอร์ซึ่งรวมเมืองนอร์ฟอล์ก เมืองแฮมป์ตัน และเมืองนิวพอร์ต นิวส์ในรัฐเวอร์จิเนีย ปี 2010 ฟอร์ตยูสติสของกองทัพบกในนิวพอร์ต นิวส์และฐานทัพอากาศแลงลีย์ในแฮมป์ตันถูกรวมเข้าด้วยกันกลายเป็นฐานปฏิบัติการร่วมแลงลีย์-ยูสติส

“สำหรับการขนส่งและส่งกำลังบำรุงทางทหารไซ้ใหม่” พูลเลอร์พูด “ไซ้”

“หน่วยทหารสารวัตรที่ 12 มีสำนักงานอยู่ที่ฟอร์ตลี เราจึงทำงานจากที่ฐานปฏิบัติการร่วมกับฟอร์ตลีได้” ฮัลล์อธิบาย “ผมเองก็เดินทางไปมาปรีนซ์จอร์จเคาน์ตีไม่ได้อยู่ไกลจากไทด์วอเตอร์เท่าไร”

พูลเลอร์พักษณ์หน้าอย่างเข้าใจดี ก่อนถามด้วยน้ำเสียงสงสัยใคร่รู้ “จดหมายนั้นมีอะไรกันแน่ครับ”

พ่อเคยได้รับจดหมายขอความช่วยเหลือจากพี่สาวที่อยู่ฟลอริดา พูลเลอร์จึงเดินทางไปหาเธอ แต่กลับต้องเสี่ยงตายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด

“มันถูกส่งไปที่สำนักงานของซีไอดีที่ฐานปฏิบัติการร่วมแลงลีย์-ยูสติส คนเขียนชื่อลินดา เดเมอร์เจียน” ฮัลล์พยายามกระตุ้นความทรงจำของพูลเลอร์ “คุณจำเธอได้ไหม”

“เธอเป็นเพื่อนบ้านของครอบครัวผม สมัยเราอยู่ที่ฟอร์ตมอนโร”

“ไซ้ ตอนคุณยังเด็กพ่อคุณประจำการอยู่ที่นั่น ก่อนจะย้ายไปฟอร์ตยูสติส ลินดาเป็นทั้งเพื่อนบ้านและเพื่อนของแม่คุณ”

พูลเลอร์นึกย้อนกลับไปเมื่อสามสิบปีก่อน ในความทรงจำของเขา ลินดาคือหญิงร่างอวบเตี้ย หน้าตาสะสวย ยิ้มเก่ง และชอบอบขนมเค้กอร่อย ๆ มาให้กิน

“ทำไมเธอต้องส่งไปที่ซีไอดีด้วย”

“เธอป่วยเป็นมะเร็งตับอ่อนระยะสุดท้าย”

“ผมเสียใจที่ได้ยินอย่างนั้น” พูลเลอร์มองจดหมาย

ฮัลล์พูดต่อ “เธอกำลังจะตายจึงอยากเปิดเผยความลับที่เก็บงำมานาน เรียกว่าสิ่งเสียก็คงไม่ผิด”

“เข้าใจแล้ว” พูลเลอร์เริ่มหมดความอดทน “แต่มันเกี่ยวอะไรกับผม ตอนเกิดเรื่องผมยังเด็กมาก”

“พี่ชายคุณก็ยังเด็ก” ฮัลล์พูด

“คุณไม่ได้เป็นสารวัตรทหาร” พูลเลอร์แย้ง

ฮัลล์ส่ายหน้า “แต่บางเรื่องผมก็จำเป็นต้องมานั่งคุยแบบนี้”

“รวมถึงเรื่องนี้ด้วยใช่ไหม” พูลเลอร์ถาม

“สแตน เดเมอร์เจียนสามีของเธอเคยประจำการที่ฟอร์ตมอนโรช่วงเวลาเดียวกับพ่อคุณ ตอนนั้นเขาเป็นจ่าสิบตรี ปัจจุบันเกษียณแล้ว คุณจำเขาได้ไหม”

“เขาเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของพ่อผมตอนออกรบในสงครามเวียดนาม แล้วเขาเกี่ยวกับจดหมายนั้นยังไง”

ฮัลล์บอก “ลองอ่านเองเถอะ ผู้หมวด”

เขาส่งจดหมายความยาวสามหน้ากระดาษให้พูลเลอร์ ตัวหนังสือเหมือนลายมือผู้ชาย

“เธอไม่ได้เขียนเองเหรอ” พูลเลอร์ถาม

“เปล่า ลินดาอาการหนักมากเลยให้สามีเขียนตามคำบอก”

พูลเลอร์คลี่จดหมายออกอ่าน ขณะที่ฮัลล์กับซอร์มองเขาอย่างคาดหวัง ประโยคเหล่านั้นดูไม่ปะติดปะต่อ เขานึกภาพออกทันทีว่าหญิงชราป่วยหนัก คนนี้คงต้องพยายามอย่างมากที่จะพูดให้สามีฟังรู้เรื่อง เนื้อหาบางส่วนอ่านแล้ว ลับสนไม่ได้ใจความ แต่ก็รู้สึกชื่นชมในความพยายามของเธอ เมื่ออ่านถึงส่วนสำคัญพูลเลอร์ก็อ้าปากค้าง มือสั่น รู้สึกจุกแน่นเหมือนถูกปล่อยหมัดหนัก ๆ เข้าที่ท้อง

เขาอ่านเร็วขึ้น พ่ออ่านจบก็เงยหน้าขึ้นและพบว่าชายทั้งสองกำลังจ้อง
มองมา

“เธอกำลังหาว่าพ่อฆ่าแม่”

“ใช่” ฮัลล์ตอบ

SAMPLE

4

“ไร้สาระ” พูลเลอร์บอก “ตอนแม่หายตัวไปพ่อไม่ได้อยู่อเมริกาด้วยซ้ำ”
ฮัลล์ชำเลืองมองซอร์ กระแอมนิดหนึ่งก่อนพูด “อย่างที่ผมบอก เรา
ตรวจสอบเบื้องต้นแล้ว”

พูลเลอร์ถาม “คุณได้จดหมายฉบับนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เมื่อสัปดาห์ก่อน”

“แต่เพิ่งมาบอกผมเนี่ยนะ”

ซอร์พูดแทรก “ผู้หมวดพูลเลอร์ ผมรู้ว่าคุณไม่พอใจ”

“ผมต้องไม่พอใจอยู่แล้ว” พูลเลอร์สวน แต่อดใจต่อมาก็คิดได้ว่ากำลัง
พูดกับนายทหารยศสูงกว่า “เรื่องนี้ทำให้ผมไม่สบายใจ” เขาปรับน้ำเสียงให้
สุภาพขึ้น

“ข้อกล่าวหาที่น่าร้ายแรงมาก เราจึงต้องตรวจสอบก่อนมาคุยกับคุณ”

“แล้วผลเป็นยังไงครับ” พูลเลอร์ถาม

“พ่อของคุณถูกส่งไปปฏิบัติภารกิจที่ต่างประเทศจริง แต่เขากลับเร็วกว่า
กำหนดหนึ่งวัน ประมาณห้าถึงหกชั่วโมงก่อนที่แม่คุณจะหายตัวไปเขาอยู่แถว
ฟอร์ตมอนโร”

พูลเลอร์รู้สึกหัวใจเต้นผิดจังหวะ “แต่นั้นไม่ได้แปลว่าพ่อผมมีส่วน
เกี่ยวข้อง”

“ใช่ ในรายงานการสืบสวนเมื่อสามสัปดาห์ก่อนพ่อคุณก็บอกว่าอยู่ต่างประเทศ
พร้อมทั้งมีหลักฐานการเดินทางชัดเจนเขาจึงพ้นจากการเป็นผู้ต้องสงสัย”